

?El mercat negre nadalenc

No es pot accedir a aquest lloc web

manresa.cat ha tardat massa a respondre

Prova el següent:

- Comproveu la connexió
- Comproveu el servidor intermediari, el tallafoc i la configuració de DNS
- Executar el diagnòstic de xarxes de Windows.

ERR_TIMED_OUT

Torna a carregar

Detalls

Recordo com si fos ahir aquelles festes nadalenques del 2020. Tradicionalment és una època carregada de màgia i il·lusió... Però aquell any, amb les mascaretes, els gels hidroalcohòlics i totes les mesures sanitàries, les festes eren tristes i més depriments que mai.

El dia 31 de desembre al vespre, vaig portar els nens al parc infantil sabent que igual que tants altres pares i mares de Manresa, els havíem fallat. Estava emboirat i necessitava quelcom que m'animés. Aleshores, va sorgir del no res un home vestit amb una gavardina que quasi tocava el terra... «Vols bona merda?», em va preguntar. Vaig assentir amb el cap, em va dir que el seguís i així ho vaig fer. Vam arribar a un fosc carrer sense sortida. Si ja estava nerviós abans d'arribar-hi, el moment en què vaig començar a veure cotxets i infants lligats a les faroles i joguines tirades pel terra, la suor freda va començar a glaçar-me la pell. «Quina mena de pares deixen els fills lligats als fanals?», vaig pensar. Hi havia una munió de gent fent cua a l'entrada d'un portal. Els vam avançar. Alguns d'ells carregats amb mainada i molts, exaltats, estiraven el braç intentant aturar l'home de la gavardina. Vam arribar al quart pis, a l'inici de la cua, i l'home va obrir amb clau la porta. Vam entrar de pressa per evitar que la turba hiperventilada es colés a l'interior.

«Que pesats! Tots aquest se n'han assabentat per un grup de mares i pares de Manresa. S'ha d'estar motivat... En fi? T'he vist al parc i m'has fet llastimeta. Té?». L'home va obrir un calaix ple de paperines i me'n va donar una. «60 euros», va dir. Estranyat li vaig preguntar: «És el que em penso?». «Clar, sòmines! Sis invitacions per al Campament de Reis de Manresa». Amb una certa desconfiança, li vaig deixar anar: «Ostres, són una mica cares... Com les has aconseguit?». I em va respondre: «És la llei de l'oferta i la demanda, amic. Tinc centenars de bots que m'aconsegueixen les entrades dels concerts més esperats, els productes tecnològics més sucosos, ajudes a autònoms o tot el que es pugui aconseguir per internet. Va, vols una PlayStation 5? Com que m'has caigut simpàtic te la deixo per 1.200 euros».

Quan vaig sortir al carrer, estava pletòric. Però? «Ostres... els nens!». Per sort quan vaig arribar al parc seguien lligats al camell balancí amb molla, una mica pàl·lids però «per gaudir s'ha de patir». Els nens van poder viure el Campament reial com a manresans de primera i jo, amb més motiu,

vaig quedar com el millor pare del món regalant-me regalant-los la PlayStation 5 per Reis.